

MONSTER JAGEN

voor **BEGINNERS**

IAN MARK

Geïllustreerd door Louis Ghibault
Vertaald door Sandra C. Hessels |
Creative Difference

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Ian Mark 2021

Oorspronkelijke titel: *Monster Hunting for Beginners*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties omslag en binnenwerk: © Louis Ghibault 2021

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1161 5

ISBN 978 94 027 6708 7 (e-book)

NUR 283

Eerste druk september 2022

Originele uitgave verschenen bij Farshore, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Eerst even dit

Monsterjagen is niet zo eenvoudig als het lijkt.

Ik kan het weten.

Ik ben Jack, en ik ben een monsterjager.

Ja, ik weet wat je nu denkt. Dat kind kan geen monsterjager zijn. Moet je hem zien. Hij kan nog niet eens ontsnappen aan een verkoudheid, laat staan dat hij het opneemt tegen het soort bloeddorstige wezens dat je alleen verwacht aan te treffen in een boek, niet in het echt.

Dat hoor ik wel vaker. **HEEL VAAK** zelfs.

Ik ben nogal klein voor mijn leeftijd.

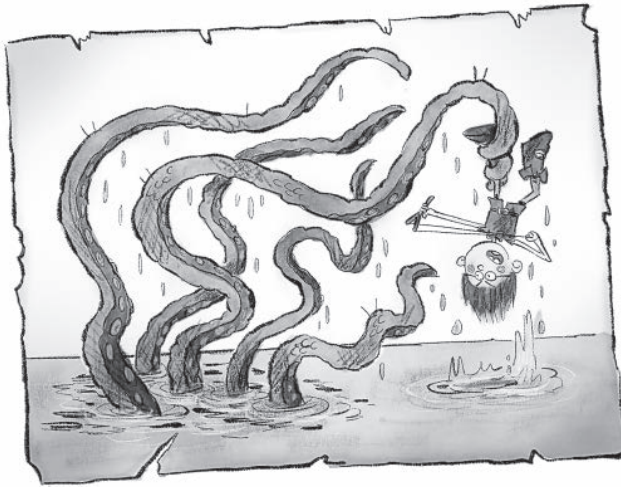
Ik heb een bril.

Onhandig ben ik ook.

Ik heb niet bepaald een stevige lichaamsbouw.

Mijn haar is te lang en valt constant voor mijn

ogen – uiteraard op het verkeerde moment.

Maar het is waar. En ik kan het bewijzen ook.

Hier zie je me vechten

met een Kraken. (De

Kraken is diegene links op de foto.)

En hieronder probeer ik een Driekoppige Boereus te hypnotiseren met een oogbol die aan een schimmelige spaghettisliert geknoopt zit. (Geloof me, de

smerige details wil je verder niet weten. Ik heb er soms nog nachtmerries over.)

En hier ben ik aan het worstelen met... tja, ik weet eigenlijk niet zo goed wat het is. Een of andere vormeloze blubber met veel te veel monden.*

Niet alle monsters hebben een naam. Dat is een van de dingen die ik geleerd heb sinds ik dit werk doe.

Ik heb ook ontdekt dat je nooit 'braaf hondje' moet zeggen tegen een Hellehond met een pesthumeur.

Daarom ren ik ook zo hard weg op die foto. Sterker nog, ik rende zo snel dat ik al weg was toen de foto genomen werd. (Sorry daarvoor.)

** Mocht je het je afvragen, ik verloor. Het is niet zo simpel om een blubber lang genoeg omhoog te houden tot hij zich gewonnen geeft.*

Maar nu loop ik wel erg op de zaken vooruit.
Begin bij het begin zeggen ze toch altijd? Tja, dat heb ik nu dus niet gedaan, maar het advies is op zich niet slecht. Weet je wat? We beginnen opnieuw.

En dan nu... het begin

Ik ben niet altijd een monsterjager geweest.

In het begin was ik gewoon een baby.* Je kunt niet vechten tegen monsters als je nog een luier draagt.

Dat geeft veel te veel rommel en viezigheid.

Niet lang daarna werd ik naar school gestuurd, waar ik urenlang achter elkaar stil moest zitten. Ik moest het ABC leren, en dan ook nog al die andere letters van het alfabet, want blijkbaar kom je niet heel ver als je alleen de eerste drie kent.

Ik moest zelfs iets leren wat **staartdeling** heet. Ik heb inmiddels ontdekt dat dit in minstens zeven landen verboden is en wordt gezien als een vorm van marteling.

** Dat zijn de meeste mensen in het begin.*

Veel vrije tijd om verstoppertje te spelen met de Gnomen had ik dus niet.

In die tijd had ik zelfs nog nooit een monster met eigen ogen gezien – en ook niet met de ogen van een ander, trouwens. Maar ik had goede redenen om te geloven dat ze wel bestonden. Andere kinderen lachten me altijd uit als ik zei dat de wereld net zo vol monsters zat als een broodje kaas vol met kaas. Maar dat kon me niks schelen.

Ik vond het niet erg om tijdens de pauze alleen te zijn en rare dieren in de kantlijn van mijn school-schriften te tekenen. Op een of andere manier heb ik altijd al geweten dat ik voorbestemd was voor **grootse dingen**. Er moest meer zijn in het leven dan naar school gaan en huiswerk maken en mijn kamer opruimen!

Laten we zeggen dat ik **verlangde naar avontuur**.^{*} Het enige probleem was dat er nooit iets bijzonders of spannends gebeurde.

Daar waren twee redenen voor.

De eerste reden was papa.

** Ik verlangde ook naar worstenbroodjes, maar dit is niet het juiste moment om afgeleid te raken door gedachten aan lekker eten.*

Hij was geen slechte vader, of zo. Hij liet me niet drie uur lang op mijn hoofd staan om mijn zakgeld te krijgen, hij nam me niet mee naar de tandarts als verrassing voor mijn verjaardag.

Hij was alleen ook niet erg avontuurlijk.

Het meest gewaagde wat pap ooit deed was twee verschillende sokken aantrekken op donderdag. Ik mocht van hem niet eens een slak als huisdier, want hij zei dat die veel te woest was en me misschien wel zou bijten. Papa maakte zich zorgen om **ALLES**.

En dat had te maken met de tweede reden.

Die reden was mama.

Het was mama die me voor het eerst **de waarheid over monsters** vertelde. Toen ik klein was,* vertelde ze me altijd verhalen over de vreemde, bijzondere, angstaanjagende wezens die op allerlei verborgen plekken op de wereld rondliepen.

Vooraf draken. Ik wilde dolgraag een keer een draak zien, meer dan wat ook.

Nou ja, bijna meer dan wat ook.

Want het ALLERLIEFST zou ik mama weer willen

** Kleiner dan nu, voor de duidelijkheid.*

zien, maar dat ging niet, want ze was dood.

Dit is mijn lievelingsfoto van ons drieën, toen we op vakantie waren en ik nog maar een baby was. (Hij is genomen op een donderdag, dat zie je aan papa's sokken.)

Soms word ik er verdrietig van als ik ernaar kijk, maar

toch ook wel weer blij, want het helpt om me te denken aan de tijd dat ze er nog wel was, ook al is ze dat nu niet meer.

Toen ze overleed, nam papa ontslag van zijn werk* om voor mij te zorgen. En hij was, zoals experts op

* *Wat dat dan ook geweest mag zijn.*

dit gebied – of beter gezegd, kinderen – dat noemen, **nogal een pretbederver**. Dat wil zeggen dat als ik iets deed, hij altijd bang was dat ik me zou bezeren... of erger. Hij was mama al kwijtgeraakt en wilde mij niet ook verliezen.

Maar frustrerend was het wel. Soms wilde ik gewoon een tijdje **gek doen**, en dat lukt niet als je vader de hele tijd achter je aan loopt en dingen roept als: 'Niet te snel rennen, Jack, straks struikel je nog over je veters!' of 'Ga daar maar niet zitten, Jack, anders krijg je nog aambeien.'*

Wat ik niet wist, was dat mijn saaie leventje waarin ik elke saaie minuut van elke saaie dag het hele saaie schooljaar door allemaal saaie dingen deed zeer binnenkort een heel stuk minder saai zou worden.

** Aambeien zijn heel nare dingen die je op je bips kunt krijgen. Volwassenen zijn ervan overtuigd dat als je ook maar vijf tellen op een vochtige of koude ondergrond gaat zitten, die dingen sneller de kop opsteken dan tuinkers op een vochtige prop watten.*

Klop, klop

De dag waarop alles ineens veranderde begon zoals elke andere dag. Zoals gewoonlijk werd ik gewekt door het geluid van mijn glimmende wekker met zijn koperen bellen. Zoals gewoonlijk kreunde ik en stopte ik mijn hoofd onder mijn kussen in de hoop nog vijf minuutjes langer te kunnen slapen.

Papa riep me precies drieëndertig seconden later, zoals hij dat altijd deed, om te zeggen dat het ontbijt klaarstond, en ik sjokte zoals gewoonlijk slaperig de trap af om het te gaan eten.

Niet lang daarna vertrok ik naar school, maar toen werd ik door papa teruggeroepen, want die zag dat ik mijn pyjama nog steeds aanhad.*

Snel trok ik de juiste kleren aan en ik holde de rest

* *Dat was, gelukkig, niet iets wat gewoonlijk gebeurde.*

van de weg naar school in de hoop dat ik niet op mijn kop zou krijgen omdat ik te laat was.

(Dat kreeg ik dus wel.)

In de uren daarna werd er drie keer tegen me geschreeuwd omdat ik uit het raam staarde en dagdroomde over draken terwijl ik eigenlijk had moeten leren waarom er op sommige plekken vulkanen zijn en op andere plekken niet.*

En de problemen werden nog erger toen Stanley Jenkins, die onlangs is verkozen tot Opperpestkop, midden in een spellingstoets een worm in mijn kraag liet vallen, waardoor ik met een luide kreet van mijn stoel sprong.

De leraar eiste dat we vertelden wat er aan de hand was. Toen zei Stanley Jenkins dat ik hem had gesmeekt om dat te doen om mijn hik te laten verdwijnen.

De leraar, die net zo dom is als Stanley Jenkins, geloofde hem nog ook.

Zodra de bel ging die mijn vrijheid inluidde, griste ik mijn tas mee en rende ik blij naar huis. Er was weer een week voorbij. Ik kon niet wachten om

** Ik weet nog steeds niet waarom dat is. Ik zei al: ik zat niet op te letten.*

samen met papa bij de tv te gaan zitten en onze gebruikelijke vrijdagavondmaaltijd van vis met friet te eten.

Probleem nummer 1: Toen ik thuiskwam, stond er nog geen friet op tafel.

Probleem nummer 2: Er was ook geen vis.

Probleem nummer 3: Er was ook geen papa.

Al was probleem nummer 3, toen ik erover nadacht, mogelijk wel een verklaring voor problemen 1 en 2.

Ik riep zijn naam.

Geen antwoord.

Ik keek in alle kamers.

Het huis was nog leger dan de bovenkamer* van Stanley Jenkins.

Dit was helemaal niets voor pap.

Echt.

Helemaal.

Niet.

Hij stond ALTIJD op me te wachten als ik thuiskwam, en hij stelde dan ook ALTIJD dezelfde vraag: 'Hoe was het vandaag op school?''**

* Dat is zijn hoofd. Dus niet de bovenkamer bij hem thuis.

** Waarom doen ouders dat? Het is schóól. Daar gebeurt nooit iets spannends.

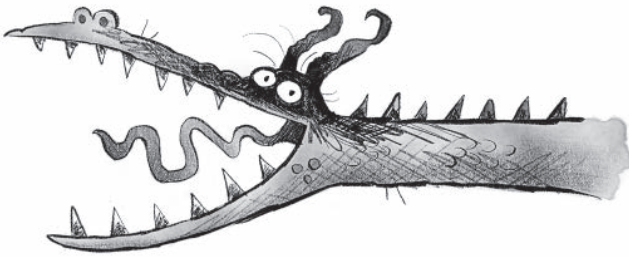
Ik deed mijn best om me geen zorgen te maken en schopte mijn schoenen uit, ging lekker op de bank zitten en begon wat te zappen terwijl ik wachtte tot hij weer thuis zou komen. Ik denk dat ik in slaap ben gevallen, want het eerstvolgende wat ik me herinner is dat het bijna donker was en er heel hard op de deur werd geklopt.

‘Pap!’ riep ik, en ik sprong op van de bank en wreef verward in mijn ogen.

‘Waar zat je al die tijd?’

Ik deed de deur open en toen trof ik DIT aan op de drempel.

Wie is daar?

Griezelig, toch?

Ze zei dat ze tante Brunilda heette.

Erger nog, ze zei dat ze MIJN tante Brunilda was, en dat ze per direct bij me zou intrekken om voor me te zorgen, of ik dat nou leuk vond of niet.*

‘Volgens mij heb ik geen tante Brunilda,’ probeerde ik heel beleefd uit te leggen, want er was mij altijd geleerd om **respectvol tegen ouderen** te zijn, ook al keken ze me nors aan door de glazen van hun vliegbril alsof ik een of ander smerig iets was wat in het hoogpolige tapijt was getrapt en dat er nu niet meer uit wilde, hoe hard je ook schrobde. ‘Dat had papa me dan vast wel verteld. Weet u zeker dat u bij het juiste huis hebt aangeklopt?’

* Even voor de duidelijkheid: dat vond ik dus niet leuk.